

Resumé

De psykedeliske stimulanser helbreder og lindrer, og de er generelt ufarlige. Så kort kan det siges. De psykedeliske stimulanser har potentiale til at skabe den største forbedring af folkesundheden siden penicillinen. Så kort kan det siges.

Men før de psykedeliske stimulanser kan gøre gavn i vores samfund, skal der fjernes en stor mængde kulturelt vraggods. Vores samfund, vores civilisation, har helt enkelt fået de psykedeliske stimulanser galt i halsen, og det blokerer for, at de kan udnyttes. De psykedeliske stimulanser skal afmystificeres.

Hundredtusindvis af mennesker lider, og helbredelse og lindring ligger lige foran vores fødder. Vi må øjeblikkeligt forlade den forkerte, formørkede og forkrampede opfattelse af de psykedeliske stimulanser og i stedet begynde at betragte dem som det, de er: samfundets vigtigste redskab i kampen for mental sundhed.

Det psykedeliske fitnesscenter er frontløber i denne kamp. Vi operationaliserer de psykedeliske stimulanser ved at sprede viden og erfaring.

Vi spreder livsmod, helbredelse og lindring. Først til mennesker og så til samfundet.

Here we go!

Det psykedeliske fitnesscenter

Det psykedeliske fitnesscenter (DPF) er en opdagelse gjort af Mikael K. Bjerre i 2026.

Opdagelsen er, at de psykedeliske stimulanser gør det nemmere for brugeren at gå ind i et mentalt rum, hvor brugeren kan træne sit mentale styresystem.

Det lyder måske meget logisk og ligetil, men det er en opdagelse, der vil forandre vores liv og vores sundhedssystem.

Samfundets nuværende forståelse af de psykedeliske stimulanser er rodet, kaotisk, mangelfuld og forkert. Det gør det umuligt at udnytte det fantastiske helbredende og lindrende potentiale, som de psykedeliske stimulanser tilbyder. Den nye forståelse af de psykedeliske stimulanser som et mentalt træningscenter gør det muligt at rydde op og udnytte det enorme potentiale for øget folkesundhed.

Det, vi som samfund kigger på, er den største mulighed for at forbedre folkesundheden siden penicillinen. De psykedeliske stimulanser har en overvældende effekt på en række lidelser, som sundhedsvæsenet i dag står nærmest magtesløs over for.

Det er alle de lidelser, som ikke hører til i det psykiatriske system, men som alligevel forringer hundredtusindvis af danskeres livskvalitet. Dels direkte og dels fordi deres pårørende bliver

påvirket. Det er lidelser som stress, angst, fobier, depression, social angst, livskriser, misbrug og de forskellige kombinationer af disse lidelser.

Den nye forståelse af de psykedeliske stimulanser er mere anvendelig og mere videnskabeligt korrekt end tidligere forståelser. Den er derfor i stand til at operationalisere de psykedeliske stimulanser til glæde for mennesker og samfund.

Den nye forståelse af de psykedeliske stimulanser er kun meningsfuld, hvis stimulanserne bruges konstruktivt. Det vil sige, at stimulanserne tages med det formål at træne og forbedre det mentale helbred; at stimulanserne vælges og doseres efter formålet, og at træningen sker i trygge og uforstyrrede rammer.

Alt, hvad der i denne tekst menes, påstås og antages, forudsætter konstruktiv brug af de psykedeliske stimulanser.

Værdigrundlag

DPF bygger på værdierne fra de nordiske folkelige fællesskaber og traditionen for folkeoplysning. I Danmark kendes det som grundtvigianisme, og det har stået fadder til fænomener som andelsbevægelsen, højskolerne og et stærkt foreningsliv.

Tanken er, at mennesker i fællesskab kan tage ansvar for eget og andres liv. Ved at opleve og oplyse sig selv og hinanden bliver individer og fællesskaber modstandsdygtige over for de åndløse og potentielt farlige med- og modspillere: stat og marked.

På individplan handler DPF om *empowerment*. Vi ønsker at gøre mennesker i stand til at tage magten tilbage i deres eget liv.

På et samfundsmæssigt plan opleves de psykedeliske stimulanser som et skjold mod det åndløse marked. Markedet skaber vækst og velstand, men det tømmer også vores omgivelser, vores demokrati og vores folkelige fællesskab for værdi. Det bliver nogle af os – og desværre de mest følsomme – syge af. Når man træner med de psykedeliske stimulanser, får man et par værdifulde timer, hvor man af og til indser, at kærlighed, skønhed og meningsfuldhed eksisterer. Det er helbredende.

Man behøver selvfølgelig ikke at være enig i dette værdigrundlag, men det er i sagens natur rimeligt, at medlemmer af DPF ved, hvilke værdier træningscentret bygger på.

Oprydning og afklaring

Når man bruger den nye forståelse af de psykedeliske stimulanser som et træningscenter, giver det som sagt anledning til at rydde op i den nuværende forståelse. Samtidig afklares det, hvordan den nye forståelse kan gøre de psykedeliske stimulanser anvendelige.

DPF har hverken midler, erfaring eller viden til at gøre dette ordentligt. Det vil derfor være baseret på urimeligt mange påstande og antagelser. Men DPF er de første, der arbejder med

den nye forståelse, og det giver anledning til at høste de lavest hængende frugter. Vi ser frem til, at universiteterne og forskerne går os i bedene.

Modstanderne mod denne oprydning og operationalisering er formidable – politikere (befolkning), læger, psykologer og shamaner. Men oprydningen sker, fordi potentialet for folkesundheden er meget stort. Vi fremmer den nye og mere rigtige forståelse af de psykedeliske stimulanser, fordi det kan forbedre livskvaliteten for hundredtusindvis af danskere og deres pårørende.

De psykedeliske stimulanser er stimulanser

Først skal der ryddes op i sproget. Den nye forståelse definerer, at de psykedeliske stimulanser ikke kan omtales som "stoffer" (altså narkotika) eller "midler" (altså lægemidler). De psykedeliske stimulanser virker helt anderledes og opfører sig helt anderledes end "stoffer" og "lægemidler", og de er i sidste ende måske mere i familie med hormoner.

Som man nok har regnet ud, er valget faldet på begrebet "stimulans". Det lader umiddelbart til at være den mest rigtige og bedste beskrivelse. En stimulans stimulerer en person i en bestemt retning (ligesom nogle hormoner), men hvordan det falder ud, er helt afhængigt af arv, miljø, omgivelser, indstilling osv.

Definitionen af de psykedeliske stimulanser som stimulanser anskueliggør, hvorfor den fysiske/kemiske påvirkning af kroppen kan være meget lille og helt ufarlig, selvom det opleves meget virkningsfuldt og intenst. Dette står i modsætning til "stoffer" og almindelige lægemidler, som hovedsageligt påvirker kroppens fysiske og kemiske "maskine", og som derfor ofte er farlige, hvis de overdoseres.

De psykedeliske stimulanser er ikke "stoffer" – narkotika

Den mest udbredte og fejlagtige opfattelse af de psykedeliske stimulanser er, at de skal placeres i samme gruppe som "stoffer" – narkotika. Opfattelsen kommer nok af, at de psykedeliske stimulanser kulturelt set er blevet brugt sammen med "stoffer". Fra ungdomsoprøret over Charles Mansons "døds kult" til de unges dansedrug.

Under alle omstændigheder er de psykedeliske stimulanser både i vores kultur og i vores lovgivning slået helt i hartkorn med "rigtige" stoffer som: kokain, opioider, fentanyl m.m. Den modvilje, angst, skepsis og fordømmelse, der umiddelbart møder de psykedeliske stimulanser (f.eks. MDMA, ketamin, psilocybin, DMT (ayahuasca) og LSD), er derfor massiv og meget rodfæstet.

Men denne opfattelse er forkert og står i vejen for, at samfundet kan udnytte det meget store potentiale for folkesundheden, som de psykedeliske stimulanser tilbyder.

For forståelsens skyld sammenlignes fentanyl og LSD, de mest potente repræsentanter i hver deres gruppe.

Når man har brækket benet og får fentanyl i ambulancen (og ja, det er fentanyl, man får i ambulancen), så oplever alle – 100 % – en meget behagelig, helt uproblematisk, tryk og varm rus. Fentanyl giver en attraktiv tilstand, der er umiddelbart vanedannende. Hvis forsøgsmus får adgang til fentanyl, så bliver 100 % af dem "narkomaner".

Fentanyl er især attraktivt for mennesker med ondt i livet. Men fentanyl kræver hurtigt en øget frekvens og mængde, før brugeren oplever den ønskede effekt. Brugere af fentanyl oplever hurtigt tab af erhvervsevne, tab af relationer, dårligere sundhed, øget kontakt med retsvæsenet osv.

Dette står i skarp kontrast til LSD. Der findes ikke en eneste LSD-narkoman i hele verden. Det findes simpelthen ikke. Hvis man giver forsøgsmus adgang til LSD, så rører de det én gang og aldrig mere.

Set udefra deler fentanyl og LSD det fællestræk, at brugeren bliver døsig og "beruset". Men i modsætning til den uproblematisk og behagelige rus, som fentanyl giver, så er der intet "uproblematisk" i den oplevelse, brugere har med LSD. LSD er ikke en "sut", men et mentalt faldskærmsudspring. LSD er ikke en bevidstløs flugt, men en strabadserende indre rejse. Det er simpelthen sådan, at der i LSD-kredse er respekt omkring de personer, der "flyver" LSD. Man kalder dem "psykonauter".

De personer, der i dag bruger LSD konstruktivt, har generelt et højere uddannelsesniveau, højere indkomst, bedre sundhed og stærkere relationer end den gennemsnitlige dansker.

Der findes eksempler på, at personer, der i kaotiske situationer tager LSD (oven på alkohol, kokain osv.), dør, fordi de hopper ud fra altaner eller lignende. Der findes ganske givet også eksempler på, at LSD udløser psykotiske tilstande hos personer med skizofreni eller lignende diagnoser. Men i det store billede er disse eksempler meget få og meget sjældne. Der er en kerne, men noget af det har også karakter af urbane legender og skræmmekampagner. Den "kaotiske" brug af LSD må ikke blokere for en forståelse af den konstruktive brug af LSD. Den konstruktive brug af LSD trækker et spor af glæde og sundhed efter sig, og det vil sandsynligvis vise sig, at det er "farligere" at gå i et almindeligt fysisk fitnesscenter end i det psykedeliske fitnesscenter.

Dette står i skarp kontrast til fentanyl. Fentanyl trækker et meget langt spor af lidelse, ødelæggelse og død efter sig.

Denne sammenligning mellem fentanyl og LSD viser den generelle forskel mellem "stoffer" (narkotika) og de psykedeliske stimulanser. Man kan lave lidt forskellige sammenligninger af de forskellige substanser i de to grupper. Men generelt er gruppen af "stoffer" en flugt, skadelig for brugerens liv, skadelig for brugerens sundhed og farlig for brugeren ved overdosering.

De psykedeliske stimulanser er generelt en ansvarstagen i eget liv, gavnlige for brugerens liv, gavnlige for brugerens sundhed og helt ufarlige ved brug.

DPF har ingen interesse i "stoffer" – f.eks. amfetamin, kokain, opioider, heroin, fentanyl eller cannabis. Heller ikke selvom nogle medlemmer vil forsøge at kombinere de to grupper. "Stofferne" har ingen gavnlige indflydelse på brugernes liv eller sundhed. DPF interesserer sig kun for de psykedeliske stimulanser – f.eks. MDMA, ketamin, psilocybin, DMT og LSD.

De psykedeliske stimulanser er ikke "stoffer". De to grupper deler ikke virkemåde eller egenskaber, og deres indflydelse på brugeren er som nat og dag.

Det er meget vigtigt, at vi som individer og samfund flytter de psykedeliske stimulanser ud af gruppen "stoffer", så vi fordomsfrit og bedst muligt kan udnytte det store potentiale, disse stimulanser har for folkesundheden.

De psykedeliske stimulanser er ikke lægemidler

Der er i de sundhedsvidenskabelige miljøer en stor interesse for de psykedeliske stimulanser. I disse kredse har man selvfølgelig også noteret sig de bemærkelsesværdige og nogle gange mirakellignende resultater, der kommer fra forsøg i hele verden.

Men de psykedeliske stimulansers natur unddrager sig en almindelig lægemiddellogik, og derfor bliver forsøgene ved med at gå i stå, og de psykedeliske stimulanser bliver aldrig andet end små, kuriøse forsøg hos nogle få, progressive forskere.

Dette bliver i praksis nok den største barriere for, at de psykedeliske stimulanser kan operationaliseres og blive til gavn for mennesker og samfund.

Problemet er, at de psykedeliske stimulanser kommer som en fysisk substans, og hvis disse skal bruges af læger eller psykiatere til at behandle mennesker med, så er det meget svært ikke at se dem som et lægemiddel.

Begrebet lægemidler er i dag et omfattende system af forsøg og godkendelser, og det forstår man godt. Hvis en læge skal udskrive et medikament, og hvis en patient skal indtage et medikament, så har de begge en meget stor interesse i, at lægemidlet er gennemtestet, og at virkninger og bivirkninger er dokumenteret og beskrevet.

Hele denne opfattelse af, hvad et lægemiddel er, og hele processen omkring udvikling af lægemidler og behandlinger er så fastlåst og rodfæstet, at alle, der forsker i de psykedeliske stimulanser, forsøger at få dem til at passe ind i denne proces, hvor endemålet er et lægemiddel.

Det betyder, at alle forsøg og undersøgelser er designet, så man forsøger at eliminere usikkerheder og fejlkilder, således at forsøgenes resultater kan reproducere. Det betyder, at man forsøger at parre forskellige psykedeliske stimulanser (f.eks. MDMA) med forskellige lidelser (f.eks. PTSD), og man forsøger at standardisere dosering, intervaller og eventuel samtaleterapi (før, under og efter).

Men de psykedeliske stimulanser er ikke midler, der på en ensartet måde påvirker kroppens mekaniske eller kemiske maskine. De psykedeliske stimulanser gør det nemmere/muligt for brugeren at gå ind i et mentalt rum, hvor styresystemet trænes.

Denne træning helbreder og lindrer mentale lidelser, men den kan aldrig nogensinde blive kontrolleret og godkendt inden for de rammer, som behandlinger og lægemidler har i dag. Hvis de psykedeliske stimulanser skal operationaliseres – og det skal de – så skal læger og sundhedsvæsenet acceptere, at de psykedeliske stimulanser er en helt ny form for behandling, og at den skal godkendes og implementeres på en helt anden måde end de nuværende lægemidler.

Den nye forståelse af de psykedeliske stimulanser som et træningscenter anskueliggør, hvorfor de psykedeliske stimulanser har effekt på mange forskellige mentale lidelser. Det handler ikke om at finde den rigtige stimulans til den rigtige lidelse, men om at gøre brugeren i stand til selv at vælge og anvende de psykedeliske stimulanser.

For forståelsens skyld kommer her et eksempel:

En yngre kvinde går til lægen og siger: "Der var en klam stodder, der ragede på mig, da jeg var 27, og siden da har jeg haft lidt problemer med mareridt, og jeg har også lidt problemer med mit forhold til sex. Det er jo, hvad det er, men det giver mig også lidt problemer med at knytte mig til mænd, og det begynder at have temmelig store konsekvenser for mit liv. Jeg har prøvet med en psykolog og lidt forskelligt, men jeg kan ikke rigtigt komme af med det. Hvad tænker du om det?"

Lægen svarer: "Det lyder, som om du måske skal en tur i det psykedeliske træningscenter. Det er godt nok lidt specielt, men de har utroligt gode resultater med problemstillinger som den, du beskriver. Jeg udskriver et dagskursus til dig – et kørekort om du vil. Når du har 'bestået' kurset, indsender du et træningsprogram til mig, og når du har gjort det, så udskriver jeg en recept på det, du skal bruge til din træning. Lyder det som en plan?"

Kvinden: "Skal jeg tage stoffer?"

Lægen: "Ja, det er en del af det. Men de psykedeliske stimulanser er ikke vanedannende, og de har ingen bivirkninger. Jeg synes, du skal prøve at deltage i et dagskursus og se, om det måske er noget for dig. Hvis ikke, må vi jo se, hvad vi ellers har i værktøjskassen."

Eller

En midaldrende mand går til lægen og siger: "Jeg er godt nok lige gået konkurs med mit murerfirma, og det var åbenbart lidt mere, end jeg lige kunne klare. Jeg er simpelthen blevet i tvivl om, hvorfor jeg skal stå op om morgenen, og det handler mere om at overleve end om at leve. Jeg drikker lidt vel rigeligt, og jeg er nok også ved at blive skilt fra konen. Skal jeg have nogle sovepiller, så jeg kan sove om natten, eller skal jeg have nogle lykkepiller, eller hvad skal jeg?"

Lægen: "Det lyder, som om du måske skal en tur i det psykedeliske træningscenter. Det er godt nok lidt specielt, men de har utroligt gode resultater med problemstillinger som den, du beskriver. Jeg udskriver et dagskursus til dig – et kørekort om du vil. Når du har 'bestået' kurset, skal du indsende et træningsprogram til mig, og når du har gjort det, så udskriver jeg en recept på det, du skal bruge til din træning. Lyder det som en plan?"

Manden: "Skal jeg tage stoffer?"

Lægen: "Ja, det er en del af det. Men de psykedeliske stimulanser er ikke vanedannende, og de har ingen bivirkninger. Jeg synes, du skal prøve at kigge på et dagskursus og se, om det måske er noget for dig. Hvis ikke, må vi jo se, hvad vi ellers har i værktøjskassen."

På dagskurset vil de to potentielle brugere af de psykedeliske stimulanser få gennemgået de forskellige mulige stimulanser og de forskellige erfaringer, som andre brugere har gjort sig. Dette vil gøre dem i stand til at vælge, om de ønsker at prøve denne behandlingsform, og eventuelt lave det træningsprogram, der skal indsendes til lægen.

Disse to eksempler og beskrivelsen illustrerer flere ting.

For det første, at en læge aldrig nogensinde skal kunne ordinere en bestemt stimulant i en bestemt dosis med en bestemt frekvens til en patient. Det ville være på kanten af et overgreb. Og alligevel er det efter den model, alle de nuværende forsøg med psykedeliske stimulanser bliver designet og afviklet.

De psykedeliske stimulanser er ikke noget, man bliver givet – det er noget, man vælger at tage. Om en bruger ønsker at starte forsigtigt med en halv pille MDMA eller en høj dosis LSD, kan aldrig være noget, der bliver valgt for brugeren.

For det andet viser eksemplerne og beskrivelsen at de psykedeliske stimulanser aldrig kan eller skal godkendes som "lægemidler". Selve den kemiske virkning på brugeren er fuldstændig ligegyldig. Det handler 100% om hvordan brugerne bruger den "hjælp" eller påvirkning som stimulanserne giver og det kan aldrig gøres til genstand for en almindelig godkendelse af et lægemiddel.

Det skal selvfølgelig undersøges at stimulanserne faktisk er ufarlige for kroppen. Men deres virkning kan aldrig dokumenteres og "godkendes" på almindelig vis. Undersøgelser af effekten kan kun laves efter at behandlingen er gjort brugerstyret og effekten vil øges efterhånden som rådgivningen og erfaringerne bliver bedre.

For det tredje viser eksemplerne og beskrivelsen, hvor simpelt og uproblematisk de psykedeliske stimulanser kunne introduceres i det danske sundhedsvæsen. Det brugerstyrede element gør det umuligt at betragte det som et almindeligt lægemiddel, men det forhindrer jo ikke, at det kan gives som et valg.

Allerede i dag har de fleste myndige personer jo en dialog med deres læge om, hvad der skal ske i en given situation. Det psykedeliske træningscenter er et kraftfuldt værktøj i værktøjskassen. Det er helt sikkert ikke for alle, men det er helt sikkert også en god løsning for mange.

DPF arbejder for, at det offentlige sundhedsvæsen opgiver sin nuværende, forkerte forståelse af de psykedeliske stimulanser som lægemidler og i stedet begynder at betragte dem som mentale træningscentre.

De psykedeliske stimulanser er ikke terapi og ikke afhængige af terapeuter

Mange af de ting, brugerne kan opleve i den psykedeliske rus, trance, træning, eller hvad vi nu skal kalde det, er drømmeagtige og indeholder mennesker, relationer og situationer, som er mere eller mindre genkendelige fra brugerens rigtige liv. Dette har fra et medicinsk perspektiv placeret de psykedeliske stimulanser hos psykiatere, psykologer og psykoterapeuter.

Men det er forkert og unødvendigt, og det blokerer for, at de psykedeliske stimulansers potentiale for folkesundheden kan udnyttes.

Det er altid rart og gavnligt at have nogen at snakke med. Og hvis man har mentale problemer, er det særdeles rart og gavnligt at have en psykolog eller lignende at snakke med. Men de psykedeliske stimulansers gavnlige effekt på brugerens mentale helbred er ikke afhængig af forudgående eller efterfølgende samtaler med en psykolog.

De psykedeliske stimulanser er ikke "psykologiske" i deres natur, men "pædagogiske". Brugere oplever i dagene efter træningen et livsmod og et klarsyn, som gør dem i stand til at ændre deres livssituation. Dette sker helt uafhængigt af eventuel terapi.

Når man træner med de psykedeliske stimulanser, så træder brugeren ind i et rum, hvor der er flere følelser og sanseindtryk end i det rigtige liv. Dette lader umiddelbart til at have to gavnlige effekter på brugeren.

For det første bliver brugerens barnetro på det gode og fantastiske i livet revitaliseret. Vi mennesker har det med at gøre livet lidt leverpostejsfarvet, og især mennesker med mentale lidelser lader til at være angrebet på deres barnetro. At få et par timer, hvor man bliver mindet om, at livet er fyldt med farver, følelser og foranderlighed, er helbredende.

Når man erkender sin kærlighed til sine børn og omvendt, så erkender man også, hvilken smerte ens drikkeri forvolder. Det er en voldsom oplevelse, og en del stopper deres misbrug øjeblikkeligt.

Når man under træning genopdager, hvorfor man var så vild med Mike Oldfield – Tubular Bells, da man var ung, så kan man dagen efter finde sig selv siddende i en havestol med tårerne trillende ned ad kinderne. Man sidder og lytter til en solsort og kan pludselig høre, hvor forbandet smukt den synger. Oplevelser som denne er ekstremt helbredende og lindrende for mennesker med ondt i livet.

For det andet ser det ud, som om der sker en desensibilisering. Når en bruger oplever at blive overvældet af sanser og følelser og får lidt mere, end vedkommende har kontrol over, og lidt mere, end der umiddelbart er behageligt, så træner det brugerens styresystem.

Når man har oplevet sit ego blive opløst i blade, der blæser rundt i vinden, eller man har set sig selv som en vakuumpakket kylling i en køledisk, så bliver det mærkeligt nok nemmere at møde op til et forældremøde.

Hvis man har lidt social angst, så kan et forældremøde være en skræmmende størrelse. Der er mange forventninger, følelser og relationer på spil – hvis man kigger på det på den måde. Men brugere, der i deres træning har fået en ordentlig én på lampen, oplever, at deres rigtige problemer bliver små og håndterbare. Hvad der dagen før var uoverskueligt og skræmmende, er dagen efter "bare" et forældremøde. Man får et nyt perspektiv på livet.

Det psykedeliske træningscenter er brugerens eget møde med sig selv, og de psykedeliske stimulanser åbner venligt men bestemt et træningscenter for den enkelte bruger, hvor de mest nødvendige arbejdsstationer står først for. Man kan erfaringsmæssigt godt "snyde" sig selv den første gang og måske også anden gang, men ikke tredje gang. Man vil erfaringsmæssigt temmelig hurtigt erkende, hvad problemet er, og hvad man skal gøre for at løse det.

Disse processer er ikke afhængige af snak – nærmere tværtimod. Det er klart, at brugere skal rådgives om andres erfaringer med valg af stimulans og dosering. Det er også klart, at der skal være en "træningssitter", der kan minde en LSD-bruger om, at det bare er træning, hvis det bliver for intenst og virkeligt. Men det behøver ikke at være højtuddannede fagfolk.

Psykologer m.fl. har en åbenlys interesse og aktie i de psykedeliske stimulanser, men det er også klart, at denne faggruppe nemt kan komme til at stå i vejen for anvendelse og udbredelse.

De uddannede psykologer og psykiatere er en dyrebar ressource, både i antal og i penge. Hvis samfundet helt fejlagtigt og unødvendigt gør psykiatere og psykologer til "gatekeepere" for de psykedeliske stimulanser, så vil det bremse og blokere for udbredelse og anvendelse.

DPF arbejder for, at psykologer m.fl. forstår og anerkender, at de psykedeliske stimulanser ikke kan eller skal kontrolleres af denne faggruppe.

DPF er ikke spirituelt eller religiøst

Der er en del oprindelige folk, der bruger psykedeliske stimulanser i deres religiøse ritualer. Og det forstår man godt. Grønlandsk trommedans bliver bare mere forståelig, når man har prøvet LSD – sådan er det bare. Det betyder også, at der i dagens Danmark er en del shamaner, healere og andet godtfolk, som bruger forskellige psykedeliske stimulanser i religiøse og spirituelle sammenhænge.

Det har DPF kun en holdning til, fordi opfattelsen af de psykedeliske stimulanser som "åndemaneri" uheldigvis blokerer og besværliggør en almindelig anvendelse i den brede befolkning.

DPF mener ikke, at der er noget konkret spirituelt eller religiøst i de psykedeliske stimulanser. DPF betragter de psykedeliske stimulanser som et 100 % verdsligt hjælpemiddel til mental sundhed.

Ja, der er en del brugere af de psykedeliske stimulanser, der efterfølgende får øjnene op for meditation. Og ja, man får som sagt en bedre forståelse for oprindelige folks tranceritualer. Og ja, mange oplever en kraft, som er en form for universel sammenhæng.

Men DPF har som sagt ingen særsomt interesse i selve træningen og de lidt mærkelige ting, brugeren oplever under denne træning. Det er ren teatertorden og en farverig, intens, indre film.

DPF interesserer sig "kun" for de helt konkrete og meget virkelige forbedringer af det mentale helbred, som brugerne oplever efter træningen.

Afslutning

Dette skulle forklare DPF's baggrund, position og ambition. Hvis man har spørgsmål eller mener, at noget skal uddybes, eller at noget er vrøvl, er man meget velkommen til at kontakte os.

Hvis man ønsker at træne med de psykedeliske stimulanser eller støtte DPF, kan man melde sig ind på [bliv medlem siden](#).

Personlig træner: Hvis man ønsker at blive tilknyttet DPF som personlig træner kan dette gøres fra [medlemsområdet](#).

Hvis man ønsker at bidrage til DPF's ambition, har man flere muligheder:

- **Rådgivende bestyrelse:** Vi søger personer, der vil låne deres kompetencer til DPF. Advokater, læger, psykiatere, politikere og måske en advokat mere. Der er jo lidt civil ulydighed indbygget i projektet.
- **Filantroper:** Vi kunne godt bruge et par hundrede tusinde kroner til at give vores organisation lidt struktur og vores ambition lidt gennemslagskraft.
- **Donationer:** Vi kunne godt bruge et par hundrede tusinde kroner til at give vores organisation lidt struktur og vores ambition lidt gennemslagskraft.
- **Bulldogs og rambukke:** Hvis du kan skabe opmærksomhed om DPF, hører vi gerne fra dig.